

לְהַאֲזִיר

שבת מברכין ראש חדש אדר יחול בימים שישי ורביעים שבת ומולד הלבנה בליל שישי בשעה 217 דקות

העלון מוקדש לע"נ יעקב בוחבוט בן איזה ז"ל

הרב יעקב שנייאור שליט"א

אני עבדך!

ובדרך רמז יציר הרע מכונה 'כנען' שנאמר "כְּנָעַן בֵּינוֹ מִזְרָח מִרְמָה, לְעַשְׁלָק אֶחָב" (חושע, ג, ח), שיש יציר המבקש לבטל מצוות עשה וכי יציר המבקש להעבירו על מצוות לא תעשה, ופעמים 'כנען' בגימטריא ארבע מאות בדיקון 'מןין' 'מרעץ'.

המוציא רוחניים את אוזנו ליד הדלת או המזווה? ממשיכת הגמורא, "ורבי שמעון בר רבבי היה דושש את המקרא זהה נמי חומר, מה נשתנה דلت ומזווה מכל כלים שבבית? כך אמרו הקב"ה, דלת ומזווה, שהיו עדים במציאות בשעה שפהחתי על המשקוף ועל שתי המזווהות, ואמרות: 'שי ל' בני ישראל עבדית', וכל זה יגום ואדונו לעצמו - ירצץ בראשוקך".

מסביר בינו ה'כל'יק' צ"ל פרק מודים באיטיות לבו של הנבד ונודעפו אחר הנאות מדומות.
לאחר שמייניה מפתקה לבריחת החק להיאס מיזגדת להרים.

אוו ש סנט פאולו קומפני פונד אוניברסיטי זאנטזון, והדلت תיסוב על צירה והעצל אינו רוץ לצאת, כמו שישיב בבית האסורים ופוחרים לו פתח לאמור 'ל' המת על נפשך', כך העבד בוחר בטבות המדומות שיש לו כי טוב לו ענק במאכל ומשתה', על קו שהוא הדלת פתוחה ואינו רוץ לצאת".

וזהו הטעם שנוצר בעבדת או במצוות שמחולק הוא את ה"אהבת את ה' אלקיך" החוק במצוותה ב"אהבת את אדוני את אשתי ואת בני". וטעם נוסף לכך, שככלazon חווין בינו לקים את הפסוק "לשקו על דלתו יום יום לשמרו מזוזות פתוחה", והעבד בווח לשקוד על דלתות רבו ומיסיר אוזנו משמעו בקהל ה' לשקו על דלתותינו.

מסופר על אחד מהחסידים האדומים ה'שפת אמת' מגור זעיר א' שנכנס אל הקודש פנימה ושתה לפני רבו את יסורי צדורי וככאיו, "מה עעשה?" שאל החסיד, ורבו השיבו "כשאתה אומר אני" נאמר זאת בכונה גודלה". החסיד עשה כמצותת רבו וכיון ב'אנא ה' הוועיטה נא" הנאמר בהל בחרוג הפסח, ארץ זה לא עוז ויושעתו לא נראתה באופק. הוא ניסה ללוין שוב ב'אנא ה' הצלחה נא" גם זה לא עוז.

בצර לו שב אל רבו האדמו"ר הקדוש והודיעו שעשה כפי שציווה עליון, אך זה לא עזר וטרם נשען. שאלתו האדמו"ר "ספר נא לימה עשית?", החסיד סיפר: "כונתינו שני אנה ה' ושות דבר לא קרה!..." בנו המשיבו בחירות ואמר: "אני הוכחנו כי שתכוון ב'אנא ה' כי אני עבדך..." רק אדם שמרוגיש שהוא עבד ה' צמיה לו ישועה! דוד המלך אומר בהלל: "אנא ה' כי אני עבדך, אני עבדך בן אמתך פיתחת למוסרי".

במעדן הר סיינט נחתה התורה לישראל, הקב"ה מצוה את משה ובכיו שילמד את עם ישראל דין עברי. מענין, דוקא עכשוו ברגעים המורומים בistory יש לדבר על עבד עברי הנמכר בגבنته ואין ביכולתו להחזיר את הגבינה. חלפו להם שושנים מעת מכיתה וכעת הוא יכול לצאת לחיות ולפתוח דף חדש בחיון, אך ממש מה הוא מסרב לצאת לחופשי, וביפוי מילוי אהבה לאdonו: **"אהבתי את אדני את אשתך ואת בני לא אצא חפשי"** (כא.ה).

וכך אמרו חז"ל במדורש (מדרש אגדה משפטים פרק כא אות ב), "לפי שהיה עבדים במצבים, ופדים הקב"ה ונתקן להם חיויות. לפיקר ציווה לישראלי בראשונה שלא לשעבד באחיו בפרק ולא לשעבדו לדלות, כי אם עד השנה השביעית, שנאמרו: 'כי עבדם הם אשר הוציאתי אתכם מארץ מצרים לא ימכרו ממכתת עבד', לפיקר פתח במשפט ערד עברני"

בפסוק נאמו: "זה גישו אדני אל האלקים, והגישו אל הדלת או אל הפהזוה, וצע אדני את איזו בפרקע ובעבדו לעלם" (כא.).
בגמרא (סכת קידושין כ), "דרש בן יהון בן דמי, מה נשנה איזון מכל אברים שבגוף, שהעבד נצע ודוקא באיזון, אמר הקב"ה, איזון נשמעה קוליל על הור סיני בשעה שארמותי כי ליבני ישראל עבדים', שירדי בכם, ולא עבדים לשורדים, אבל זה וזה איזון יברזו".

שואל דבינו ה'בן איש חי יע"א, בספרו 'בן יהויזע' (שם לה ניט), מודיע רק מי מעבר על לאו של גנבה הורטה התורה שעלי להימכר לעבד וסופה להחצץ במחזה? למה לא אמר דין זה על כל דבר מצוה שישמעו ישראל בהר סיני?

ויש שהסתיבה שדווקאعبد שנגב נרגע באהנו משום שבין האפשרות שיי פניו בהר הוא בעבודת שלבשר ודם, העדיף הוא להאר עבד עד הייבול ולא להיות בין חווין לבין כל האדם. להבטה אין מוצא הפיזי היות עליה הדרישה. וכך שהרור להיות עבד ליציר החענצרה מואה, שהיותם בטלה ממנה זו ולמהו יעבנו עבירה אחרת עד שילך כשבוי אחר עצות הימר ויעבנו על כל התורה כולה. לכן ציוותה התורה לרצוען את אוזונו של העבד במרצע כדי לעוררו, שכעת הוא עבד לבשר ודם אך סופו רע מושך היה עבד ליציר הרע, שיעבינו הו על מצות עשה והן על מצות לא תעשה.

העלון החדש

להציגותabraham zoar ben asadot ve-shefet be-hai, yisraeli ush-neyu avot be-hai, le-tivat zos ha-yam, shushat ha-chomos ha-yim, yisroel ha-gan be-hai, dor, dor she-munav b'riyah na-ahah shel-lia'v'na-hai.

להצלחת יהודה בו א"י לה גזלה וגלייה בנה דינה וכל יוצאי חלציהם ה"ו

"ואלה המשפטים אשר פשים
בפניהם" (ג,א)

השבת שבת מברcin לחודש אדר וכנהוג בתני נסיות נczy על בואו של ראש חדש אדר, וכבר מצאו דורשי רשותות רמז לחודש אדר בפסקוק הפותח את פרשת משפטים. "אלה המשפטים", שראשי תיבות "אלה ליהודים ה"יתה אורה ושםה."

להתבונן

"אם יקיים והתקהך בחוץ על
משענותו ונכח תמאה רק שבתו
יתן לרפא רפאה" (ג,ט)

בair ובינו בחוי זיע"א של רופאה הנעשה על ידי רופא בשור ודם, כתובה בתורה באות פ' דגושא, אבל ברפאותו של הקב"ה נכתבה האות פ' רפואה. משום שרפואה הבאה לאדם על ידי רופא בשור ודם יש בה צער ויטורים שהחוללה סובל את טעם התורופה המורה או ייגיש בברשו את כאב המחת, ולכן בפסקוק האות פ' דגושא כי היא מסמלת את הכאב, וזה שאמר הכתוב: "ברכת הכאב, וזה שאמר הכתוב: "ברכת רופאה לא כל עצב וצער.

יש קונה עולמו בפרוטה אחת!

הלוון זה שבדרכם רבים נהנים ממנו ומתחזוקם, בוכותכם וככל להגע ליותר קוראים ולוחקם. אל הפספס.

תרומות נתקן להקדיר במנוף הווא.
בנק 09 סניף 001 מס' ח-2718517

ניתן לפנות: 053-4139903

להיות ראשון זה מהחייב

נאמר בפרשتنا "אם כփ' תלוה את עמי את העני עפן לא תהיה לו נפשה לא תשימן עליו נשך" (כ,ד). וכתב וביינו האור החי' הקדוש זיע"א,שמי שיש לו כסף יותר מאשר נוצר לו ולמשפחתו,ידע שהכסף של עניינים ולומדי תורה מופקד אצלו,זה לא שיר לו, והוא סך הכל שומר את הכספי עבו העני, שנגזר עליו להתבזות, ולקחת מהעשיר את הכספי שהוא 'שלו'.

לכן יזהר העשיר, ולא יוציא התנשאות כשנותן צדקה, כי הכספי שייר לעניינים ולומדי תורה, ורק נגזר עליהם להתבזות ולקחת את חלקם המופקד אצל אחרים. ונראה בפסקוק "אם כף' תלוה את עמי" אם אתה רואה שיש לך הרובה כסף גם להלחות אחרים. עלייך לדעת ש'את העני' החלק השין לעניינים, "עמך" הוא בסך הכל מופקד אצלך, וכך "לא תהיה לו כנושה" אל תוציא התנשאות כשאתה נזקן או מלוה לצדקה.

יש סיפורים על אנשים טובים שהיה בחר בהם להיות שליחים טובים. ספר אברן הלומד בכלל "אני חשב שחשיבותם מאו לפרסום את הספר שאני הולך לספר, כדי שנבנן שהוצאות לסת בכללה אינה מובנת מלאה. בכלל שלנו יש אברן שמתמודד עם קשיים בפרנסת. הוא לומד בחברותא עם אברן שברוך ה' המבו הכלכלי טוב מאוד, אולם בדרך כלל הוא אין מבקש את עזרתו, מפני שלאותם חברותא יש כלל, והוא מלוה רך למי שיודיעו בביטחון שיש לו מאיפה להחזיר את הכספי. מאוחר והוא ידע שהחברותא שלו לא נהג להלוות מכספי לאחרים, لكن הוא אפילו לא מנסה להלוות ממנו כסף. באחד מהימים ביום חמישי האברן נקלע למצוקה כלכלית, ועל אף שהוא ידע את הכלל הנוקשה של החברותא, שלא להלוות למי שאינו למאיפה להחזיר את ההלוואה, בלילה הראשון הוא בקש שלוש מאות וחמשים שקלים".

שלא צפוי, ענה לו החברותא: "אתה יודע شبיעיקון אני לא מלווה למי שאין לו להחזיר, אבל אתה הרי מלמד בניסים, ומי פעם אתה מסטר לי איך' שלח לך בדין מופלאה את הכספי שלו היהת זוקך. לך אני מלוחה לך בצלאת". החזיא האברן מכiso שלוש מאות וחמשים שקלים, כתבו שטר ונתן אותו לחברו הלהוואה.

האברן המלווה סטר את אשר קראה. לפני תפילה מנוחת התמלאת רוח נדיבת כלפי

החברותא של האברן, והשכתי לעצמי' לחבר שליל קורים כל כך הרבה ניסים, היים אהיה אני הנש שלוי. תכונתי להוציא מכיסי עוד שלוש מאות וחמשים שקלים, לתת אותם לאברן אחר ולבקש ממנו שהייה שליח מצוח ויעניק אותם לחברותא שליל הלוואה, כך שמיד יהיה לו מאיפה להחזיר לי את ההלוואה...

החליטו להזדרז, ומיד אחריו תפילה מנוחת להעביר לו את הכספי דרך האברן השלישי.

אבל מישחו כבר הקדים אותו. מיד אחריו מנוחה ניגש אליו' חברו הלהוואה, והחזיר לי את השלושים מאות וחמשים שקלים שללו ממוני קודם. "מיishingו כבר נתן לי כסף", והוא אמר לי. ואני עמדתי נודהם. הקב"ה דאג להברני, ונבר שלח לו כסף על ידי שליח אחדר.

ואני, ננראה, צריך להתחזק, כדי לזכות גם כן להיות הנס של מישחו...

(עלון השגחה פרטית מס' 147)

ברכת הפירות

שאלה: מי שבירך על פרי ושוב הביאו לו מאותו הפרי או כרי אחר שברכו נברכת הפרי הראשון, האם צריך לברך שוב? **תשובה:** לדעת מrown שלחן ערוך (ס"ה) מי שבירך על פריות שלפני ואחר כן הביאו לו יותר מאותו המין או ממין אחר שברכו נברכת הראשון, אין צורך לברך שניים שאף אם בירן ולברן. והכרינו האחרונים שאף אם בירן בסתם ולא כיוון בברכו לפטור את הפירות שיביאו אחר כן, אין צורך להזכיר ולברך ויצאידי חובה בברכו הראשון (ש"ע הג"ז ס"ע, משנה ברורה ס"כ בהסביר דעת מון, חזון עבדיה ברכות ע"מ קעה).

ויש אמרות שכל זה דוקא אם נשאך לפני מהפרי שבירך עליו בראשונה, והביאו לו מאותו פרי או מפרי אחר שברכו נברכת הראשון, אין צורך להזכיר ולברך אבל אם גמור מהפרי הראשון וגם לא היה בעדעתו להמשיך לאכול מהפרי שלפניו או מהפרי שהבאנו, צריך להזכיר לביך (כך החאים את ל').

אולם להלכה ולמעשה לא בירך שוב כיוון שברכותיהם שוות, ואפילו אם נגמר לו מהפרי הראשון שבירך עליין, שספיק ברכות להקל (חוזעניביה שם, ש"ת או ליזון ח"ב ע"מ הקב' הט"). מכל מקום אם הפרי השני שהביאו לפני חשוב הפרי השני שירא עלייו יותר מהראשון, כגון פרי משבעת המינים, יש להזכיר ולברך על הפרי השני שירא עלייו שואה לברכת הפרי הראשון, ורק אם כיוון בברכו לפטור גם את הפרי השני איינו חזר וمبرך (ו"מ"א ס' רבי ס"ה, ק, איש חי פרשת בבל אות ט, חזון עבדיה ברכות ע"מ קפה, ש"ת או ליזון ט).

ואף באפין שהי' שנייהם לפני, כגון זית ואתרגו ובירך תחללה על האתרגו, אם כיוון לפטור את הזית, איינו חזר ומברך (ו"מ"א ס' ר' פרי העזין" (להנה ברורה ח"י ע"מ' טמה)).

ומאחר שרבו הדעות בפסקים, לכתילה יש בירך על דעת כל מה שיביאו לפני, בין מהבית ובין מבחוץ, וכשאוכל מהם איינו חזר ומברך (כן איש חי פרשת בבל אות ז, כן החיים את ל', הלהנה ברורה ח"י ע"מ' טמה), וכן להיפך אם יכוון רק על הפירות שלפניו ויביאו לו פירות אחרים, חזר ומברך (כן איש חי שם, הלהנה ברורה שם ע"מ' דdem).

הציבור היקר מוזמן מדי ערב להשתתף בשיעוריו של הרב יעקב עגיאר שכליט"

בבית מדרש 'האריך', רחוב הרוב קוק 4 חדרה

18:00 - שיעור חיזוק • 18:15 - שיעור בגמר מסכתקידושין

18:45 - שיעור בהלכה ומוסר • 20:00 - תפילה ערבית

గורcum הגאים ~ טקאו ורטו כי טוא ג'